

П. Г. УДХАУС
ПЪРВОКЛАСЕН ИГРАЧ

Превод от английски: Стоян Бабалев, 1997

chitanka.info

Благочестиво беше изражението на младежа в панталони за голф, настанил се на терасата в клуба с изглед към деветата дупка на игрището за голф в компанията на Старейшината. С ловкостта на фокусник, вадещ зайци от шапката си, младежът извади от вътрешния джоб на сакото една снимка и я подаде на събеседника си. Вторият я разгледа внимателно.

— Това ли е момичето, за което говореше?

— Да.

— Обичаш ли я?

— Лудо.

— И как мислиш, че се отразява на играта ти?

— Започнах да не уцелвам нещо напоследък.

Старейшината кимна с глава.

— Съчувствам ти — каза той, — но това не ме изненадва. В такива случаи не улучваш или дупката, или топката. Чудя се дали изобщо играчите на голф трябва да се влюбват. Известни са ми много случаи, когато това е коствало победата в последния кръг от състезанието. Замислят се за момичето и забравят да следят топката. От друга страна пък може да се случи нещо, както с Харолд Пикъринг.

— Не мисля, че го познавам.

— Това беше доста отдавна. Беше наел една къщичка наблизко преди няколко години. Обикновено хендикапът^[1] му беше четиринайсет. И само месец след пристигането му любовта го отпрати на изходна позиция.

— Бърза работа.

— Много. След това падна на десет, но фактът си е факт. Но ако не беше голямата му любов, дори и за момент нямаше да започва от изходна позиция.

— И преди бях виждал Харолд Пикъринг да се навърта около клуба — продължи Старейшината — преди да се запозная лично с него и сякаш в поведението му нещо ми подсказваше, че рано или късно той ще ме потърси, за да ми разкаже историята на своя живот. По някаква причина, може би заради белите ми бакенбарди, действам на хората, които имат да разказват историята на живота си, както кочата билка^[2] на котките. И както се очакваше, седях си аз на тази тераса една вечер, наслаждавайки се на джина, когато той се появи,

покашля се веднъж-дваж като болна от бронхит овца и започна да ме измъчва с биографията си.

Разказът му беше любопитен и романтичен. По професия беше съдружник в издателска къща и малко преди пристигането си тук беше ходил да преговаря с Джон Рокит за авторските права на неговите „Спомени“.

Името Джон Рокит, разбира се, ви е познато. Всеки студент по история би трябвало да знае, че той е бил два пъти шампион на Англия за аматьори и три пъти втори в Откритото първенство. Отдавна се бе отказал да участва в състезания по голф и прекарваше дните си безгрижно в удоволствия, а когато Харолд Пикъринг му се представил, той сварил големия ветеран в момент на празненство по случай сребърната му сватба. Цялото семейство било там — баба му, вече поостаряла, но навремето същински демон в състезанията по голф; съпругата му, по едно време шампион при жените; тримата му сина — Сандвич, Хойлейк и Сейнт Андрю и двете му дъщери — Трун и Престуик. Беше кръстил децата си на имената на различните състезания, където бе спечелил славата си, а и те достойно защитаваха благородните си имена. Всички бяха първокласни играчи.

При такова великолепно обкръжение един посредствен играч на голф би трябвало да се въздържа в перченето, но любовта не прави разлика в класите. Десет минути след пристигането си Харолд Пикъринг бил вече влюбен в Трун Рокит с такава жар, сравнима само с чувството, когато си добавил още две точки към резултата си. Седмица по-късно той решил да опита късмета си — всичко или нищо.

— Разбира се, че бях полудял — казваше той, отхапвайки от сандвича с шунка, който си беше поръчал, защото беше обядвал съвсем набърже. — Как можах да си помисля, че момиче, което е първокласен играч, сестра на първокласни играчи и дъщеря на шампиони ще покаже благосклонност към човек като мен? Даже още когато опитах да я заприказвам, видях на лицето ѝ изписани ужас и удивление. Е, като споменах заприказвам, малко преувеличавам. По-скоро издавах звуци, все едно си правя гаргара. Но това бе достатъчно. Тя стана рязко и излезе от стаята, а аз дойдох тук...

— Да я забравите?

— Не говорете глупости — каза Пикъринг хладно. — Дойдох да тренирам, докато стана достоен за нея. Имам намерение самият аз да

стана първокласен играч, ако ще да ми коства и живота. Подочух, че във вашия клуб е най-добрият инструктор в страната, така че наех тази къщичка, нарамих пръчките за голф и хукнах насам... само да открия какво?

— Че инструкторът си е счупил крака?

— Точно така. Защо един разумен, здравомислещ професионален инструктор би си счупил крака? Това е нещо, което не мога да разбера. Но е истината. Никакъв шанс да взимам уроци при него.

— Трябва да е било истински шок.

— Бях като ударен от гръм. Мислех, че това е краят. Но сега нещата са значително по-розови. Познавате ли някоя си госпожица Флак?

— Познавах. Агнес Флак беше една от забележителностите на пейзажа. За туристите беше нещо като Разломът на влюбените, водопадът или любопитните скални образувания близо до дванайсетата дупка. На фигура напомняше повече на селския ковач и от няколко години беше абсолютен шампион на клуба. Имаше гръден кош на борец свободен стил, сприхавостта на старши сержант и гласа на пресипнал от наздрависици. Виждаше съм често как корабкрушенците, оня квартет куци дъртофелници, които между другото много се гордееха, че никой не може да ги надвика, се разхвърчават като листи по време на есенна буря, само като чуят нейното: „Внимание, топка!“. Интересна личност.

— Тя ще ме тренира — каза Харолд Пикъринг. — Видях я да упражнява специални удари още първата сутрин, когато пристигнах, и бях възхитен от уменията ѝ. Само едно леко движение на китката и топката тупваше на педя от колчето и оставаше на място като счупено яйце. Веднага ми хрумна, че това е играч, чийто прийоми бих могъл да изуча и да ми свършат добра работа.

Точно този удар в основата на топката ми беше слабото място. През последните десетина дни я следвах навсякъде из игрището, следях всяко нейно движение, а вчера случайно я заговорих и ѝ споделих амбициите си. Смеейки се сърдечно, тя ми каза, че ако искам да стана първокласен играч, попаднал съм на най-подходящото място. Каза още, че може да научи дори червей да играе голф, при положение че още може да използва крайниците си и за доказателство даде пример с някой си Сидни Макмърдо, когато от грозно петно от

пейзажа превърнала в нещо, което при по-слабо осветление може да мине за играч на голф. Не го познавам този Макмърдо.

— Тези дни отсъства. Отиде да навести болния си чичо. Ще се върне да участва в клубния шампионат.

— Сигурно е фаворит, а?

— Да, мисля, че е най-добрият в клуба.

— Първокласен играч?

— И още как.

— А какъв беше преди госпожица Флак да започне да се занимава с него?

— Ако си спомням добре, хендикапът му беше петнайсет.

— Не думай — каза Харолд Пикъринг и лицето му се оживи. — Я виж ти! В такъв случай си струва да се захвана. Щом е могла да го превърне в такъв тигър, значи и аз имам своите шансове. От утре започвам уроците.

Известно време не се виждах с Харолд Пикъринг, тъй като лумбагото ме свали на легло, но слухове за напредъка му достигнаха и в моята болнична стая и от тях ставаше съвсем очевидно, че доверието му във възможностите на Агнес Флак като инструктор не е било излъгано. Спечелил няколко второстепенни състезания с такава лекота, че хендикапът му стигнал осем. След това участвал в няколко състезания, благодарение на които стигнал до четири. И първото нещо, което видях при влизането ми в голф клуба след оздравяването ми, беше неговото име в списъка на участниците в шампионата по голф. Срещу него пишеше хендикап 0.

Малко неща са ме радвали повече. Всички сме малко сантиментални, а историята на младежа ме бе развълнувала дълбоко. Побързах да го намеря, за да го поздравя. Намерих го да упражнява къси удари при деветата дупка, но когато стиснах ръката му, имах чувството, че пипам мокра риба. Имаше вид на човек, който още не се е отърсил съвсем от ефекта на удар по темето от гръм. За момент се изненадах, но после си спомних, че големите амбиции често карат човек да се чувства някак обезкостен. Историкът Гибън^[3], ако си спомняте, изпитал същото, когато завършил своята „Упадъкът и разгромът на Римската империя“, а подобно нещо забелязах и у един приятел, спечелил от лотарията в Литълууд.

— Ей — отбелязах весело, — предполагам, че скоро ще ни напуснете? Нямайте търпение да изприпкате при госпожица Рокит с чудесната новина.

Той трепна и нанесе още един лек удар.

— Не — каза той. — Оставам тук. Годеницата ми като че ли настоява за това.

— Вашата годеница?

— Сгоден съм за Агнес Флак.

Бях стъписан. Винаги съм си мислел, че Агнес Флак е сгодена за Сидни Макмърдо. Направо бях шокиран. Само преди няколко седмици Харолд ми изля душата си по въпроса за Трун Рокит и тази рязка промяна на чувствата му към друго момиче изглежда издаваше слабохарактерност. Мисля, че ако младите изпитват любовни чувства към представител на другия пол, те трябва да ги пазят.

— Е, надявам се, че ще бъдете много щастливи — казах.

— Не е толкова смешно — отвърна ми тъжно той. В очите му се четеше печал и той изпорти още един удар. — Цялата работа — продължи — се дължи на едно нещастно недоразумение. Когато ме поставиха в списъка на играчите без хендикап, първото нещо, което направих, бе да благодаря на госпожица Флак сърдечно за всичко, което бе направила за мен.

— Естествено.

— И изгубих самообладание.

— Нищо чудно.

— След това, заради всичко, което бе направила, за да ме научи да играя голф, реших, че трябва да я осветля по въпроса защо бях решил да стана първокласен играч в голфа т.е. заради любовта ми към едно момиче, самото то първокласен играч и за да съм достоен за нея. Като чу това тя се закикоти като влак, минаващ през тунел, потупа ме свойски по гърба, от което гръбначният ми стълб почти излезе през пуловера и ми каза, че е разбрала това от самото начало, от момента, в който ме е забелязала да се мъкна подире ѝ като куче с този поглед на тъпа преданост. Все едно някой ме прасна със стика за голф.

— И тогава тя каза, че ще се ожени за вас?

— Да. Какво можех да направя? Момиче, което не прави разлика между погледа на мъж, който се възхищава на къс удар, запращаш

топката на десет метра и погледа на влюбен мъж, не може да се остави на произвола на съдбата.

Като че ли нямаше какво да се каже. Хрумна ми идеята да му предложи да развали годежа, но веднага се отказах. Жените се делят най-често на две категории — едните само ще проронят безшумно една сълза, а другите ще бръкнат в чантата, ще извадят един стик за голф и ще погнат неверния обожател през поля и гори. Агнес Флак принадлежеше към втората категория. Никой друг, освен вожда на хуните Атила, не би могъл да развали годежа си с нея и то при условие че страшно му провърви.

Така че не отговорих нищо и оставих Харолд Пикъринг да упражнява удари в мрачно настроение.

Състезанията от шампионата на клуба започнаха както обикновено. И без това околността не гъмжи от играчи без хендикап, а тази година състезателите бяха само четирима. Харолд Пикъринг спечели с лекота срещу Рупърт Уочит, а Сидни Макмърдо, който се бе върнал предната вечер, отстрани без затруднение Джордж Бънтинг. Финалът Пикъринг — Макмърдо трябваше да се играе следобед.

Агнес Флак се разходи с Харолд Пикъринг сутринта, а след мача обядваха заедно. Срещата ѝ с адвокатата ѝ в столицата обаче не ѝ позволи да наблюдава финала и тя трябваше да се задоволи само с няколко напътстващи думи на раздяла.

— Най-важното нещо — каза тя, когато той я изпращаше до колата — е да овладееш нервите си. Забрави, че това е финал и си играй своята игра и ще видиш как ще го разбиеш отвсякъде. Гарантирам ти — от собствен опит го зная.

— Познаваш играта му?

— Отвсякъде. Играехме по три партии всеки ден, докато бяхме сгодени.

— Сгодени?

— Да. Не съм ли ти казвала? Бяхме се отправили направо към олтара без никакви видими препятствия на хоризонта, когато един ден той реши да използва стик номер три, след като му бях казала да използва номер четири. На момента отмених събитието. „Никога — казах му — няма да застана пред олтара с човек, който използва стик номер три, когато трябва да се използва стик номер четири. Разкарай се, Сидни Макмърдо.“ И той изскърца със зъби и се разкара. Ще се

посмея от сърце, като му видя физиономията, щом му каза, че съм сгодена за теб. Простака му с простак.

— Простак ли каза?

— Точно това казах.

— Значи е и грубиян?

— Грубиян колкото си иска. А може да повали вол само с един удар, въпреки че не си падаше по воловете.

— А... той... ревнивец ли е?

— Отело е карал задочен курс при него.

— Аха — каза Харолд Пикъринг. — Разбирам. — И потъна в размисъл, от която беше сепнат само секунда по-късно от измучаването на приятелката си.

— Хей, Сидни!

Особата, към която се бе обърнала, стоеше зад гърба на Харолд Пикъринг. Той се обърна и забеляза огромен мъж, който изяждаше с поглед Агнес Флак изпод навъсените си вежди.

— Сидни — каза Агнес Флак, — искам да се запознаеш с господин Пикъринг, който ще играе срещу теб на финала днес, господин Макмърдо, господин Пикъринг, моят годеник. Е, хайде, чао, Харолд, скъпи, трябва да бързам.

Тя го сграбчи в една здрава и дълга прегръдка, колата потегли и Харолд Пикъринг се озова сам-самичък с този извънгабаритен хулиган на място, където трескавото му въображение рисуваше филмови картини на двама силни мъже, застанали един срещу друг и единственият закон е силата.

Сидни Макмърдо го гледеше със странна настойчивост. В очите му се долавяше обезпокоителен блясък и всяка една от ръцете му с големината на свински бут се свиваше и отпускате, готова за злоещо дело в най-обозримо бъдеще.

— Годеник ли каза тя? — попита той със странен прегракнал глас.

— А, да — отвърна Харолд Пикъринг с небрежност, която му костваше огромно усилие. — Да, точно така мисля, че каза.

— Ще се ожениш за Агнес Флак?

— Има нещо такова, струва ми се.

— А-а-а — каза Сидни Макмърдо и погледът му бе по-изразителен от всякога.

Харолд Пикъринг потрепери от страх. Сърцето му пропусна не един, а няколко удара пред вида на този истински колос. Но за това не можем да го виним. Всички издатели са чувствителни хора със слаби нерви. А дори и когато беше в най-добро настроение, Сидни Макмърдо представляваше доста заплашителна картинка. Висок, широкоплещест, с изпъкнал гръден кош и прекрасно развити мускули, той приличаше на достоен потомък на дълга генеалогия горили тежка категория и си струваше по-слабите физически или нервните да бъдат предупреждавани, за да избягват всяка случайна среща с него. Харолд Пикъринг си помисли, че човек трябва да е истински ексцентрик, за да пожелае подобна гледка на смъртния си одър.

Въпреки това той се опита с всички сили да поддържа разговора в дух на сърдечност.

— Хубаво временце — каза той.

— Ба — каза Сидни Макмърдо.

— Как е чичо ви?

— Оставете чичо ми. Зает ли сте сега, господин Пикъринг?

— Не.

— Добре — каза Сидни Макмърдо. — Защото искам да ви счупя врата.

Последва пауза. Харолд Пикъринг отстъпи една крачка. Сидни Макмърдо пристъпи една крачка. Харолд Пикъринг отстъпи още една крачка. Сидни Макмърдо отново пристъпи. Харолд Пикъринг отскочи встрани. Сидни Макмърдо също отскочи встрани. Ако вторият не скърцаше със зъби и не изпълваше въздуха със звуци, подобни на тези, издавани от начинаещ танцьор на испански танци, който се учи да свири на кастанети, човек би си помислил, че репетира интродукцията на някой грациозен старовремски гавот.

— Или — продължи Сидни Макмърдо, променяйки желанието си — да ви разкъсам на парчета.

— Защо? — попита Харолд Пикъринг, който бе човек, обичащ да достига до същността на нещата.

— Знаете защо — отвърна Сидни Макмърдо, обръщайки се на изток веднага щом неговият vis-a-vis^[4] се обърна на запад. — Защото отмъквате девичите сърца зад гърба на хората като змия.

Харолд Пикъринг, който обстойно познаваше поведението на змиите, сигурно би опонирал на това описание на навиците им, но не

му се удаде такава възможност. Противникът му изведнъж бе протегнал ръка и само благодарение на пъргавия си отскок, той успя да спаси врата си цял.

— Хей, хей, почакайте малко — каза той.

Бях споменал, че издателите са хора чувствителни и със слаби нерви. Те са още и бързомислещи, особено когато са в опасност. Такъв беше и Харолд Пикъринг.

— Възнамерявате да ме разчлените крайник по крайник, така ли?

— А също и да танцувам върху останките ви.

Беше трудно за Харолд Пикъринг в този момент да заформи гримаса, защото долната му челюст висеше неконтролируема, но той направи всичко, на което бе способен.

— И по този начин да си осигурите първото място на шампионата. Гениално, Макмърдо! И това е начин да победиш, разбира се, но не бих го нарекъл спортсменски.

Беше уцелил в десетката. Руменина от срам заля бузите на Сидни Макмърдо. Ръцете му се отпуснаха и той спря, захапал устни и объркан.

— Не бях мислил, че ще се тълкува така — призна той.

— Но бъдещето ще.

— Разбирам какво имате предвид. Да го отложим тогава, а?

— За неопределено време.

— О, съвсем не. Ще се срещнем веднага след мача. В края на краищата — допълни Макмърдо по-оптимистично, — няма да чакам толкова дълго.

Точно в този момент ги срещнах. Както си му беше редно по онова време, на мен се падаше честта да бъда рефер на финалния мач. Попитах ги дали са готови да започнат.

— Не само готови — каза Сидни Макмърдо. — Нетърпеливи.

Харолд Пикъринг не каза нищо. Само облиза с език пресъхналите си устни.

— Моите приятели — продължи най-старият член на клуба — нерядко са били така добри да отбележат, че ако има нещо, в което се откроявам, това е описанието на играта голф в най-педантични подробности — да завладее вниманието на слушателя от началния удар до последната осемнадесета дупка, показвайки как щастието накланя везните ту към единия, ту към другия, докато най-накрая

поднеса лавровия венец на потното чело на окончателния победител. Точно това удоволствие бих желал да можех да ви предложа сега.

За съжаление, финалът точно на този клубен шампионат не се поддава на такова описание. Още от първия удар, може да се каже, че играчът бе само един.

Още докато отивахме на изходна позиция ми се стори, че Харолд Пикъринг не е в най-добрата си форма, но отдадох това на естественото притеснение преди отговорен мач и дори когато загуби първите две топки с невъобразимо слабата си игра, аз предполагах, че скоро ще се вземе в ръце и ще покаже на какво е способен.

Тогава, разбира се, съвсем не подозирах за чувствата, бушуващи в гърдите му. Чак след няколко години при една случайна среща той ми разказа историята и нейното продължение. Този следобед това, с което ме порази, бе очарователният дух на благородство, с което играеше. Той пропускаше всички дупки с монотонна последователност, а при такива обстоятелства дори и най-великодушните биха си помрачили настроението, но той за миг не загуби своята приветливост. Все едно бе впрегнал всички усилия на волята, за да се сближи със Сидни Макмърдо и да спечели любовта му.

Странното беше, както ми се стори тогава, че Макмърдо беше мрачният и потиснатият. На три пъти той отказа предложената от противника му цигара и дори държането му загрубя още повече, бих казал дори стана враждебно, когато Харолд Пикъринг, изоставащ с девет дупки, на деветата дупка каза, че си струва да загубиш от Сидни Макмърдо, защото освен приятната разходка на чист въздух, играта му носи естетическа наслада.

И докато изразяваше възхищението си по този начин, зяпачите, които се разотиваха с учудваща последователност през последния четвърт час, най-накрая съвсем изчезнаха. И когато Макмърдо вкара и в десетата дупка и на практика спечели мача предсрочно, ние бяхме останали сами, с изключение на момчетата, които носеха стиковете. След като им платихме, тръгнахме обратно.

Да загубиш мач с повече от десет дупки е преживяване, което би трябвало да предизвика гробно мълчание у състезателя и не очаквах Харолд Пикъринг да допринесе кой знае колко за полета на мисълта или възвисяването на човешката душа, с което да оживи обратния ни път. Но за мое учудване, щом минахме по моста над водното

препятствие до единайсетата дупка, той се впусна оживено в комплименти към победителя в изискан стил, което ми се стори много спортменско.

— Не зная дали ще ми позволите да отбележа, господин Макмърдо — започна той, — колко впечатлен останах от вашата игра днес. Това беше истинско откровение за мен. Толкова рядко се случва на човек да срещне някой, който въпреки дългото си отсъствие от терена, може да изиграе безгрешно играта си. Не искам да прозвучи като ласкателство, но ми се струва, че вие сте съвършеният играч.

Такива думи би трябвало да звучат като музика за ушите на Сидни Макмърдо, но той само гледаше навъсено и изръмжа като булдог, задавил се с пържола.

— Всъщност, искам да ви уверя, господин Макмърдо, че възнамерявам да следя вашата кариера с жив интерес — продължи Харолд Пикъринг. — Жалко, че тазгодишните състезания за купата Уокър вече приключиха, защото с вас нашият отбор можеше да бъде много по-силен. Смея да ви уверя, че за следващия сезон подборът поне при един от членовете ще донесе на организаторите проблеми.

Сидни Макмърдо изръмжа още веднъж и ми се стори, че забелязах в очите на Харолд Пикъринг израз на обезсърчение. Но след като преглътна няколко пъти, той продължи бодро.

— Кажете ми, Сидни — каза той, — мислили ли сте някога да напишете книга за голф? Знаете за какво става дума, стари приятелю. Нещо леко и подробно описващо методите ви и малко съвети за начинаещите. Бих бил щастлив да я издам и няма да се пазарим за условията. На ваше място бих хукнал веднага вкъщи и започнал на момента.

Сидни Макмърдо проговори за първи път. Гласът му бе дълбок и тътнещ.

— Трябва да свърша нещо, преди да се прибера.

— Така ли?

— Да изкормя вътрешностите на една змия.

— В такъв случай, несъмнено, бихте желали да останете сам, за да се концентрирате. Оставям ви.

— Не, оставате тук. Хайде да влезем за малко в тези храсти, господин Пикъринг — каза Сидни Макмърдо.

Винаги съм могъл да събера две и две и слушайки този разговор, веднага усетих как стоят нещата. С една дума, схванах всичко и сърцето ми започна да кърви за Харолд Пикъринг. Излишно, както се оказа, защото въпреки че сърцето ми бе започнало да кърви, Харолд Пикъринг започна да действа.

Вече ви споменах, че минавахме по моста над водното препятствие на единайсетата дупка и без съмнение сте си го представили така както изглежда сега — стабилна стоманена конструкция. По времето, за което ви говоря, той представляваше просто една широка греда с дървено парапетче, твърде слабо, за да издържи тежестта на по-едър човек.

Този по-едър човек днес беше Сидни Макмърдо. И когато Харолд Пикъринг с оригиналност и изобретателност, заслужаващи най-висока оценка, внезапно му нанесе един удар с глава в корема, Макмърдо, превит на две, се блъсна в парапета, който поддаде без миг колебание. Чу се пукот от счупено дърво, последван от плясък във вода, топуркане на крака и следващото нещо, което видях, бе Харолд Пикъринг, изчезващ на хоризонта, докато Сидни Макмърдо, на който водата му стигаше до кръста, ядосано махаше една змиорка от косата си. Това бе още едно потвърждение на старата поговорка, че един издател е най-опасен, когато изглежда победен. Може да притиснеш издател в ъгъла, но рискът си остава твой.

Сидни Макмърдо излезе на брега и краката му заджвакаха бавно по хълма в посока към клуба. От яда, с който се удряше между лопатките, останах с впечатлението, че в гърба му е влязъл някакъв воден бръмбар.

Струва ми се вече споменах, че не можах да видя Харолд Пикъринг няколко години и едва след нашата среща успях да попълня празнотите в тази човешка драма, която ми изглеждаше изключително трогателна.

Първо той ми каза, че е бил движен от желанието, което е разбираемо и на което човек може да съчувства, да направи разстоянието между себе си и Сидни Макмърдо колкото е възможно по-голямо във възможно най-кратък срок. С тази мисъл той забързал към колата си, която оставил до голф клуба и здраво натискайки газта, карал около сто километра по посока към Шотландия. Чак когато спрял да се подкрепи със сандвич в една кръчма по пътя, той разбрал,

че всичките пари, с които разполага, са пет шилинга и малко дребни монети.

В такъв момент по-малко развълнуван човек би видял, че единственото разумно нещо в момента е да си вземе стая в хотел, да обясни на управата, че багажът му ще пристигне всеки момент и да пише на банката си да му изпрати телеграфически необходимата сума. Но това очевидно решение на въпроса дори не хрумнало на Харолд Пикъринг. Единственият изход от затруднението, който могъл да измисли, бил да се върне до къщата, която бе наел, да вземе няколко лири, останали там, да нахвърли няколко дрехи в куфара, чековата книжка и отново да отпраши към залеза.

Всъщност, не се оказало възможно да отпраши към залеза, защото когато пристигнал на желаното място, вече било съвсем тъмно. Той слязъл от колата и тъкмо се канел да влезе в къщата, когато изведнъж забелязал, че във всекидневната свети. Промъкнал се до прозореца, погледнал предпазливо през една пролука в завесите и видял това, от което най-много се страхувал. Загледан намръщено в тавана, Сидни Макмърдо се бил разположил на едно от канапетата. Приличал на човек, който чака някого.

Тъкмо Харолд Пикъринг се оттеглил в близките храсти, шокиран от гледката, за да поразмишлява върху ситуацията откъм всичките ѝ страни и да се опита да намери решение, когато чул тежки стъпки по покритата с чакъл пътека и въпреки мрака без никакви затруднения успял да идентифицира новодошлия като Агнес Флаг. Само тя би могла да предизвика такъв грохот.

Миг по-късно Сидни Макмърдо отворил вратата в отговор на шумното ѝ блъскане.

Двамата се гледали безмълвно един друг. С изключение на оня момент, когато тя бе представила Харолд Пикъринг на Сидни Макмърдо до голф клуба, тези разлъчени души не се били срещали от момента на прекратяването на отношенията им, а дори и един стокилограмов мъж и едно осемдесеткилограмово момиче могат да се смутят от такава среща.

Първа заговорила Агнес:

— Здравей — казала тя. — Ти тук?

— Да — отвърнал Сидни Макмърдо. — Чакам змията Пикъринг.

— Аз също съм дошла да го видя.

— О? Нищо не можеш да направиш, за да го спасиш от гнева ми.

— Кой иска да го спасява от гнева ти?

— Ти не искаш ли?

— Никак. Дойдох само да разваля годежа ни.

Сидни Макмърдо се олюлял.

— Да развалиш годежа?

— Точно така.

— Но аз си мислех, че го обичаш.

— Вече не. Пердето от очите ми падна. Не се омъжвам за мъж, който влага всички усилия в приятелски двубой, когато няма никакъв залог, а когато става въпрос за истински двубой, е като спукан балон. А теб с какво те е разгневил, Сидни?

Сидни Макмърдо скръцнал със зъби.

— Той те открадна от мен — казал прегракнало.

Ако Агнес Флак била само педя по-ниска и петнайсет килограма по-лека, звука, който възпроизвела, можел да бъде описан като кикотене. Тя зачертала по чакъла с протегнатия си крак.

— И това не ти беше никак приятно, а? — попитала тихо, или поне толкова тихо, колкото позволявала физиката ѝ.

— Никак, по дяволите — казал Сидни Макмърдо. — Обичам те, момичето ми, и ще продължавам да те обичам до свършека на света. Когато днес разбиха това влечуго Пикъринг, твоето лице беше пред очите ми, дори когато беше мой ред да удрям. Ще ти кажа нещо. Премислих всичко и сега виждам, че не съм бил прав и безспорно трябваше да използвам стик номер четири. Твърде късно, разбира се — казал Сидни Макмърдо тъжно, мислейки си какво би могло да бъде.

Агнес Флак нарисувала още една арабеска върху чакъла, използвайки този път върха на другата си обувка.

— Какво искаш да кажеш с това „твърде късно“? — попитала относително тихо.

— Не е ли твърде късно?

— Определено не.

— Не искаш да кажеш, че още ме обичаш?

— Точно това искам да кажа.

— Мътните да ме вземат. А аз си седя тук и си мисля, че всичко е свършено, че животът няма смисъл и все неща от тоя род. Мила моя! — извикал Сидни Макмърдо.

И те се прегърнали като двойка мастодонти в праисторическо бласто и тъкмо земята спряла да се тресе, когато се чул глас:

— Извинете.

В своето скривалище в хресталака Харолд Пикъринг подскочил, все едно някой взривил пехотна мина под краката му и се разтреперил целият. Той познал гласа.

— Извинете — казала Трун Рокит. — Господин Пикъринг тук ли живее?

— Да — казал Сидни Макмърдо.

— Ако наричате това живот — добавила Агнес Флак, — да участваш във важно състезание и да те бият, без да си отбелязал и точка. Не е тук в момента. По-добре влезте и почакайте.

— Благодаря — отвърнало момичето. — Така ще направя.

И се изгубила в къщата. Сидни Макмърдо се възползвал от влизането ѝ, за да прегърне Агнес Флак отново.

— Стара непослушнице — казал нежно, — хайде да се оженим веднага, преди друго недоразумение да ни раздели. Какво ще кажеш за вторник?

— Не мога във вторник. Има състезание на смесени двойки.

— Сряда?

— Не мога в сряда. Състезанието в Боуги.

— В четвъртък пък аз участвам в турнира в Скуоши Хийт — казал Сидни Макмърдо. — Е, все ще намерим някой свободен ден и за двама ни. Хайде да се поразходим и да уточним.

Те тръгнали и когато ехото от стъпките им заглъхнало в далечината, Харолд Пикъринг сменил досегашната си поза и влязъл замаян в къщата. Първото нещо, което видял, било Трун Рокит да целува една негова снимка, която била взела от полицата над камината. Гледката изтръгнала от гърдите му остър и пронизителен лай на учудване. Тя се обърнала към него с широко отворени очи.

— Харолд! — извикала тя и се хвърлила в обятията му.

Ако кажем, че Харолд Пикъринг е бил учуден, объркан, стъписан и шокиран, би било просто споменаване на фактите. Не се бил чувствал толкова истински изненадан от вечерта, в която, разхождайки се в градината на свечеряване, настъпил зъбите на едно гребло и дръжката се вдигнала и го ударила по носа.

Но, както съм имал възможността да отбележа преди, той беше издател и много се съмнявам дали изобщо има издател, който не знае какво да направи, когато има в обятията си едно очарователно момиче. Разказвал съм тази история на един-двама познати и те всички ме увериха, че адекватното поведение идва при тях инстинктивно. Харолд Пикъринг целунал Трун Рокит шестнайсет пъти в бърза последователност, а Макмилън и Фейбър казват, че също биха направили точно това.

Накрая той спрял. Той е, както съм казвал, човек, който гледа на нещата задълбочено.

— Но не разбирам.

— Какво не разбираш?

— Е, и за момент не си мисли, че се оплаквам, но това хвърляне в обятията ми направо ме шашна.

— Не знам защо. Обичам те.

— Но когато те помолих да ми станеш жена, ти стана и високомерно излезе от стаята.

— Не беше така.

— Така беше. Нали бях там и видях.

— Искам да кажа, че не излязох високомерно. Аз побързах, защото бях обезпокоена и възбудена. Ти беше там, издаваше клокоचेци звуци и се кокореше и си помислих, че имаш някакъв пристъп. Аз излязох да позвъня за доктор и когато се върнах, ти беше заминал. А след това, ден-два по-късно, друг мъж ми направи предложение и също започна да се кокори и да издава същите звуци и тогава разбрах истината. В канцеларията ти ми казаха, че живееш тук и дойдох, за да ти кажа, че те обичам.

— Наистина ли?

— Разбира се. Влюбих се още в първия миг, когато те видях. Помниш ли? Ти обясняваше на татко, че тринайсет екземпляра могат да минат за дванайсет и аз влязох. Тогава очите ни се срещнаха. В този момент разбрах, че ти си единственият мъж за мен на света.

За момент Харолд Пикъринг не чувствал нищо друго, освен див възторг. Почувствал се така, сякаш неговата фирма е издала „Отнесени от вихъра“. След това чувственото му лице добило мрачен и отчаян израз.

— Нищо няма да излезе — казал той.

— Защо?

— Нали чу онова голямото момиче какво каза, но може би не си обърнала внимание. Това е истина. Днес загубих мача, без да отбележа една точка.

— На всеки се случва да има лош ден.

Той поклатил глава.

— Не беше лош ден. Това беше истинската ми форма. Нямам качества за майсторската лига. Когато дойде истинското състезание, аз се скапвам. Мисля, че действителното ми ниво е хендикап десет. Не можеш да се омъжиш за такъв мъж.

— Защо да не мога?

— Ти? Дъщерята на Джон Рокит и неговата съпруга — шампион при жените. Правнучка на старата мама Рокит. Сестрата на Престуик, Сандвич, Хойлейк и Сейнт-Андрю Рокит.

— Точно затова. Винаги съм мечтала да се омъжа за човек с хендикап десет, за да можем да изживеем живота си заедно, един до друг, като две сродни души. И аз щях да съм на ниво десет, ако семейството ми не ме насилваше да се упражнявам по пет часа всеки ден през цялата година. Аз не съм първокласен играч по рождение. Станах такава благодарение на безкрайния, изморителен, къртовски труд и ако има нещо на света, което ненавиждам, това е къртовският труд. Облекчението да се върна на ниво десет ще бъде неописуемо. О, Харолд, ще бъдем толкова щастливи. Само си помисли — цели три удара за един сектор. Това е райско!

Харолд Пикъринг я слушал замаян. В един момент той се окопитил. Човек трябва да знае кога да се окопитва и кога не.

— Сериозно ли говориш?

— Съвсем сериозно.

— И наистина ще се омъжиш за мен?

— За колко време се вадят необходимите документи?

За момент се опитал да намери нужните думи, но не успял. Тогава нещо, което чул от устата на Сидни Макмърдо, изплувало в паметта му. Сидни Макмърдо бил човек, когото никак не харесвал, но начинът му на водене на разговор бил превъзходен.

— Стара непослушнице! — казал той.

[1] Хендикап (в голфа) — броят на ударите, които по-слабите играчи на голф използват в повече, за да завършат едно състезание — Б.пр. ↑

[2] Коча билка — растение със сини цветове, за чийто аромат се смята, че привлича котките — Б.пр. ↑

[3] Едуард Гибън (1737–1794) — англ. историк-рационалист, известен с атеистичния си мироглед и елегантност на стила — Б.пр. ↑

[4] Vis-a-vis (фр.) — един срещу друг; тук — този, който стои срещу теб — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.